



„Én vagyok az Úr, a ti Istenetek!
De pártot ütének ellenem
s nem akarának hallgatni réám.“

Ezékiel 20, 7—8.

FIGYELEM! A LAP SZERKESZTŐJÉNEK ÉS PÉNTÁROSÁNAK CIME MEGVÁLTOZOTT!
Postai csekkszám: 21.106.

Kicsoda vagy, Uram?

Apostolok esel. 9, 5.

Törpe fölgy kérdése ez ágai felett süvítő orkárhoz, vagy a szentjánosbogaré a vakító fényű naphoz? Nem. Saul-Pál felkiáltása ez.

Képtelen e szót kimondani a jelenkor embere: lampionfej nem értheti; céda-szív ki nem termelheti, kígyónyelv elsziszegni nem tudja; ha mondja mintha nem mondaná. Téved, aki egy szkeptikus feljajdulását véli benne, rosszmájú, felületes bíráló, vagy süket-áspis fülü, aki nem hallja kiesendülő hangját egy döntő kérdésnek.

A gőgös szihendrión - epésen kacagja: „Kicsoda ez!?“ Bele-rikolt ebbe XIX. század fülsike-ttő ordítása. Az irigy világ üvölti vele. De a „Kicsoda vagy Uram?“-kiáltás, ismeretfeletti, kimeríthetetlen, áttekinthetetlen, főleg a reneszansz boldog-boldogtalan puhatolói számára. Ha meggondoljuk a felkiáltó helyze-tét, nyilatkozata pillanatában.

megdőbhenünk. Saul-Pál előtt egy pillanat alatt világossá lett az Üldözött, éspedig oly elkép-zelhetetlen fordulatban, mint egy megnyílt szemű vakonszületettnék izzó déli napba tekinteni. Tele gyűlölettel, bosszút liheg, a másik percben pedig görnyedt csodálat-tal rebegi: „Kicsoda vagy, Uram?“

Véresszájú rétor, gyilkoskezü üldöző egyszeribe bámész gyer-mekké válik, mint aki egy előtte ismeretlen világot pillantott meg.

Sault a vallásosak tűzheves-sége jeleníti. Szerinte szent a tör, a bilincs, az irón, mely „té-velgyökkel“ szemben áll. Szue-venítésa kiemeli a közömbösök sorából, felfogását világfelfogás-nak akarja tudni; pap és publi-cista egy személyben. Elvi testvé-re középkori papoknak, s a mai náciáknak: „Cél szentesíti az esz-közt.“ Nyilvánvalóan előtte is a cél volt a legszentebb. Elképzel-hető átalakulása, amikor egy-

szerre meglátja a cél mögött a Személyt. Másodpercek alatt át-megy a reneszansz megdőbhen-tően gyönyörűséges élményén és önfelédten dobja magát az Isme-rellen elé.

„Kicsoda vagy, Uram?“ Mily vakító világosság egyszerre! A vallásosság szürke zsákját le-dobva, kápráztaóban fehér ru-hába öltözni, monoton, parag-rafusszabta életből égi lakodalm árnynélküli pompájába vetődni. Sívár karsztvidék ódonát egy-szeribe itáliai narancsliget para-dicsomi pompájával váltani fel; ugató ebek vésztfőslő vonítását, angyali zene hárfakordjaival cserélni be: egy kérdés, amely-ben több a felelet annál, kétszerte több, mert elhagyva az első szót, még mindig szédítően áll előt-tünk: „vagy, Uram!“ Saul előtt a második szó, az újjáalakulás pillanataig, így állt fenn: „vált.“ Mily halálos és rémítő így magá-nyosan! Saul, annakidején mást

tudott a Messiásról, mint a ma embere. Ő így tanulta: „Jesz.” Jézusról, aki számára nem váltotta be a messiási ígéreteket, csupán ennyit: „volt.” Végül mint egy átfoghatatlan ismert meg: „van!” Attól kezdve fogadta el Úrnak is.

Ámde visszamaradt olyan kérdés, amelyre sem nyelv, sem szív nem képes kimerítő választ adni. Pál életéből legfeljebb azt tanulhatjuk meg, hogy neki „kicsoda” volt. Irók, elbeszélők gagyogóknak bizonyulnak ennyit is elmondani.

Végigtekintve a galileai halászok, Magdalénák, bélpoklosok, üresgyomruak, vakok, halottsíratók, gutaütöttek, életuntak tekintélyes sorain; elesett imádkozó éjszakák; pázsitos tantermek verőfényes vagy csillagborította pádimentje alatti; tikkszótól, illetőleg hüvöskés levegővel, minden Idők legegészségesebb tanát szívné; Koldussal járdi egyúton, aki mindig adi; Hadvezérel. Kinek metódusa: „engedj!;” illdőzött számtízöttel, akitől nem hallhatsz mást: „az én országom...”; ha éhes vagy és Hozzá mégysz, éppen akkor terített magának; ha elfikadva, úgy a küt-

nál találkozol Véle, fáradalmaid Atyja kebelén pihenheted ki; pénzzel Júdászhoz küld s pénzért a néma halakhoz; elzavar, mert karjaiba akar zárni, nem megy el, hogy előbb ott lehesse, mint te; elküldi a bölcseket üresen, mert tudásának alamisznáját egygyűvő rajongóknak szánta; megveti a palotákat, mert a roz-zant kalibák lakói jelenlétével mennyben érzik magukat; nem dörzsölődik tekintélyes arisztokraták bársonyaihoz, mert boldog, aki ruháját érintheti: az örök megalázkodó. Akinél mélyebre nem hajolhatsz, a mérhetetlen Magasság, ahova nem jut Emberfia — kivüle.

Kicsoda vagy, Uram!?

Periódusok szívettépo jalkiáltását hallom. vért látok, mely patakokban ömlik, színén egyetlen Arc, egyetlen Kép, amelyért felpattan az utolsó szikra és kibuggyan a vér... Fojtó füst gomolyog az esti égen. Mi ez? Hálaáldozat... Megindul egy hatalmas Batár. Keresztel a kereszt, Nevével, csakhogy Országa ellen. Vitézek gyúlnak, vitézek halnak; rabláncra a Végrendelet, bilinesben a lelkszabadság...

Kicsoda vagy, Uram?! A vak-

sötéten áttör a reformáció diadal-ma fényébe, mely évszázados, boldog-boldogtalan harcával enyhebbé tette a sötét, bántó Tekintetet. Babona helyébe: hálazsoltár, mesék helyébe: Biblia! Alaszkezsből jözan életvágasba! Vallási kérdések lavínájából, papi hatalmakodás diktátorságából ki! „Jözan ész, jözan szív”; ez a jelszó.

De a hatalomhoz és kardhoz jutott Péterek hamarosan levágták a Málkusok fület, hogy olyan hamar meg is tagadják, amikor a Megtorlás leüthetetlen fejét elődugja. Még néhány akkord a pozsonyi dohos börtönökből, néhány sóhaj a tépett vilorkál alól, egynéhány csata a belüömlésztök asztalától — s néma esend, alszik a vér, sorvad a Kép, miatt a Gnózis örült zagyvarékát sültötte-fözte a szeptikusok és aheisták íjesztő táborá számára. A felvilágosultság különböző szakosztályba sorozta ez újdonság borával kedveskedő kortesereget és Jézus, a Krisztus — árván maradt.

A „fejesek” úgy találták, hogy Krisztus „élete” és vallása (mely nem egyéb hitregénél), elég volt XVI századra, most helyette és

Hálaáldozatom.

Késő februári este... Küzdelmes napi robotom után a főváros egyik forgalmasabb utcáján haladok. Útszéli zuzmarás fák kopasz ágait rázza a téli szél. Körülöttem nagy a forgalom: száguldo autók, csilingelő villamosok, rohanó emberek kerügetik egymást. Akiik ráérnek, betelepnek a jazz-bandos kávéházak asztalához, mások mulatóhelyeikre sietnek, hogy cigányzene és jóbarátok körében leforogják a testtel szembeni adósságot...

Csak pillanatnyilag jut eszembe mindez és sietek kicsiny otthonom felé, hogy az egyszerű hajlék csendjében kiöntsem szívem hálaját Uram lábai elé. Aki éppen 5 évvel ezelőtt szöolt hoztam: „Jer és kövess engem!” Igaz, egy ideig haboztam, de mégis engedtem hívó szavának. Lelkem, szívem hálaával telik meg

és sietek mindent megköszönni a nagy Adományozónak...

Eszembe ötlök régi életem, öröm poharát kínálta e világ és álló méreg volt benne: keserű öröm, sok kiábrándulás. De Jézusnál mást nyertem. Az Ő szavai igazak, ámenek. Örömei teljesek, nincs benne bánat és szomorúság. Szeretete mérhetetlen. Oh, mintha csak tegnap lett volna, hogy először hullottam a golgothai keresztárhoz, ahol lekem megyógyult a Bárány tiszta Vérében...

Azóta öt év röppest el fejem felett. Megtartott!... Szembenem hálaönnyek gyülekeznek, ajkam imát rebeg...

Szüitő szélben nyitom be szőlőm ajtaját. Bent körülhúzó. Nincs itt semmi fényes, finom, úri cifraság: antik butorok, csiszolt csillárok s mégis úgy érzem, sebb a királyi palotánál, mert rajta ragyog Krisztus dicső-

sege, amely kedvessé teszi a környezetet is.

Kálghámban vidáman pattog a tűz... Én térdeimen vagyok már s hálásaim szavakkal mondom el hálaimmat a dicsőség Úrnak. Bibliám e helyre nyílik: „Hálával áldozzál az Úrnak és teljesítsd Felségesnek tett fogadásaidat.” Zsolt. 50, 14.

Mindezt megértettem egyszerre belőle! Ez az üzenet nékem szól; engem kérdez és biztat. Onvizsgálatom szomorúsággal tölt meg. Láttam magamnál és másokban, hogy mennyire megfélekedtek erről a fogadásról s egyesek hízkelkedők mézes-mázos szavaira hallgatva, kiszakították testvéri jobbjaikat a miénkből.

Az óra tizenkettőre jár és egy boldog ifjú kel fel térdeiről, egy Harcos, aki hűségért küzd...

H. J. - Budapest.

ellene tért nyar a következő Előkelőségek: „racionalizmus (= mindent észszerűen) „atheizmus“ (= nincs Isten) „egoizmus“ (= mindent magam érdekében); még az öreg Epikuros bátyánkat is fellamasztották. — de hiszen meg sem halt! (= jól élni!) — Hol a világörles, mely elsorolhatná ég ördögös időket végtelen szörnyeit, s ha a rációt nem tartja erősen kezében a náció, csak a Teremtő tudja, hol volnánk ma?!...

E dörgeményes időkben ugyan ki hallotta meg a „Csendes Jézus“ zörgését apró házak, fakilincses ajtjain? Ki látta Őt, mikor fehérruhás csoportok a Miszippzi. Themze, Rajna, Szajna, Duna mellékvizeinél a megváltás hálacsokrát helyezték könnyel áztatott lábai elé, mialatt a holdkarak meg-megbújt a vándorfelhők mögött? Kicsoda vagy, Uram, hogy így elrejtőztél? — Nincs semmi mondanivalód a veszni rohanó sőtélelű tömeghez? Nincs áldásod a jelen nemzedék számára?! Csak a mélységesen csendes „rázkódók“, a pusztlak vadonjaiban megbújt puritánok, s az esti Vizek éneklő látogatói Tied?

Kicsoda vagy, Uram?!

Ismét dühörög az ár, hogy századok undokságát mossa el. Keserű évek ridég emlékeit. Csodás dalnokok támadnak s még csodásabb bajnokok, akik kéz-kézben járják a falvakat, pusztlak. Még ma is cseng a szeretői egy-egy dala abból az időből. Hogy van az, Uram, hogy kiszóktél a csendes, áhítatos, szoltáros, orgonás templomokból pusztlai indiánokhoz, felszabadult négerekhez, számozott hontalannokhoz, templom és Bibliát gyűlölő munkáspolgárhoz? S nikor ezek is elfelejtették ki vagy, megjelentél másoknak, leginkább azoknak, akik nem is számítottak Reád...

Most, hogy oszladozik fejünk felett a világháború emlékeinek gyászos fellege, mely milliós árva és özvegy siránkozó tömeget szült, most, amely időben, amikor az emberek kiábrándultak minden „izmus“-ból, s hervadt

lélekkel várnak egy reményfakasztó kikeletet.

Kicsoda vagy, Uram?

Nézd, feléd siet bimbós rózsájával a fehérlelkű Leány, de a hüllen Asszonyok is utánad, éretted siránkoznak! A nagy Beteg = az Emberiség tele tődövel szívja az új Hit friss illatát. Északon, Keleten, Nyugaton és Délen újra kitűzik a régi lobogót. Egyetemek hitelenségétől petyhüdt levegőjét égi illat érezi üzi el; paplakok alkoholos és nikotinos bűzét áhítatos órák tiszta melege váltja fel; paloták, kunyhók ajtajai ismét megnyílnak, dagadó szívek érthetetlen szavakat ömlesztenek, imák ömlenek, énekek zúgnak, börtönök telnek, mély bányák ürülnek a Te tiszteletedre.

De kicsoda Ő nékem?! Ez mindannyiúnk egyéni kérdése. Szeretnénk rá megfelelni de nem tudunk; keserűség fojtogatja torkunkat, leírni, csakhogy az emlékezés felmondja a szolgálatot; elzokogni, de nincs elég könyvünk; elmáldkozni, azonban elakad a nyelv. — S mégis! Mindig mondjuk, de el nem mondhatjuk; szüntelen írjuk, bár a bekezdésnél előbbre nem jutunk; zokogjuk, hogy ismét zokoghasuk; mádkozunk, mert úgysem tudjuk elmáldkozni — szerencsénkre!

Igy a dicséretnek soha nem lesz vége. Éneklünk a sűrű; éneklünk a siron túl. Imádjuk, hogy megtanuljunk imádni, szeretjük s így megtanulunk szeretni, írjuk, hogy tanuljunk meg olvasni — a Lelkében.

Kicsoda vagy Uram?! Egy pattanó szikra s hamarosan lobogó tűz városokban, országokban. Egy utolsó falat kenyér, amely sohasem fogy el; egy létra, amelynek végét el nem érjük. Végtelen Magasság, amelynek fundamentuma felül van. Nap, aminek sugari itt melegítenek a földön. És, amelynek minden cseppje: rugyafakadás.

Letettem Előtted én is hódolatom, szeretetem, hűségem zálogát — a szívemet. Fogadd kegyesen és kegyelmedbe Uram!...

Leveleket bármilyen ügyben a 12-ik oldalon jelzett címre küldjünk.

Üdvösség!

Fenti szó hallatára vagy olvasása nyomán valami figyelmeztetésre kell gondolnunk és egy kérdés vetődik fel: Mi az üdvösség?

Az üdvösség: örökös boldogság, Jézus pedig az Üdvözítő, aki egyedül képes nekünk azt megszerezni. Cserébe azt követeli, hogy tartsuk be az Ő utasításait (János ev. 14, 6. 15.).

Szomorú eredményre vezet, ha szorosan érdeklődünk az emberektől — főként azoktól, akik nem az Evangélium szerint élnek —, hogy bizonyosak-e üdvösségük fölül. A legtöbben ezt a választ adják: „Nem tudom“. Mások meglepetésüket árulják el, hogy nem is gondoltak erre. Aki készen van, az nem lepődik meg, hanem örömmel felel: „En kézen vagyok. Dicsőség az Őrnak, Ő készítet el engem!“

Ki mondhatja azt, hogy ő kézen van?!

Az Üdvözítő így tanított: „Aki ujjonnan nem születik, az nem örökölheti az Istennek országát“. Ján. 3. 3. Nem vérből, sem a testnek akaratjából, vagy a férfinak indulatjából, hanem Istentől kell születni. Ján. 1, 13. Mert ha valaki nem születik vízfől és Szent Lélektől, az nem örökölheti Istennek országát. Tehát az van kézen először is, aki újjászületett!

Nikodémusznak kemény dió volt ez s a mai embernek nem kevésbé. Mimódon lehetnek ezek? — hangzik a hitetlenkedő kérdés. Krisztus minden kételkedőnek válaszol, mikor a Föemberek ezt feleli: „Te Izráel tanítója vagy, s nem tudod ezeket?“ Nikodémus-féle Föemberek még szelidek. Javarésze vérengzőbb.

Újjászületésre mindenkinek szüksége van. „Ami testől született, test az; ami a Lélektől született, Lélek az“. Bármilyen szent életű család körében nevelkedett is fel, ha a Szent Lélek ereje nem szülte újjá szívedet, a látszólagos jónevetség és tisztaság csupán máz terajtad. Isten pedig jól tudja, hogy mi van a máz alatt. Már kicsiny. 2—3 éves gyermekben felfedezük a különböző bűnöket. A Szentírás a hazugsá-

gokat kárhozatos bűnnek ítéli. E sorok írója sok esetben kérte fel Isten Igéjének hallgatóit, hogy akik még nem hazudtak soha életükben, azok tartsák fel kezüket. Ezideig nem akadt senki, aki erre hátor lett volna. Olyanoknak kell lenniük, mint a ma született kisdeteknek, különben nincs birtokunkban az üdvösség. Máté 18, 3.

A tékozló fiú megtérése megható. Úgy véljük, annak tényleg szüksége volt a megtérésre. Ellenben a családi fészkekhez hű maradt, visszavonultságban élő hátyjáról nem merünk így gondolkodni. Pedig annak halálösztöve sabb volt a bűne. Vétkei lelkében burjánzottak, melyek a megbocsátó szeretetnek ellene szegültek. Az atya sem közelebb, sem távol, bűnökben élő, fiára nem tudott saját szeretetével kellő befolyást gyakorolni, hogy azok megtérhettek volna. A Szentlélek szelvé, édes zent sirt a n oslékös vályúnál leisekédit fiú szívöbe és mennie kellett... Atyja szeretettel várta, bátyja irigykedve, megvetve.

Tele van a világ ma is ilyen keresztényekkel. Mit kell! lenniök? Újjászületni! A Szentléleknek kell bizonyoságot tenni felölk. hogy mi Isten gyermekei vagyunk. (Róma 8, 9, 16, 26.)

Mikor a tékozló fiú hazatért, örvendett az egész háznép (egy kivétellel), ha egy lélek megtér, örvend az egész unenny. (De valaki akkor is haragszik: a sátán.)

*Öröm van a mennyben
egy bünös felett,*

*Fut eléje Atyja,
kinyújtva karját*

S megöskölja elveszett fiát.

Az újjászületett szülök jól tudják, hogy sem szigorúsággal, sem egyéb nevelési módszerrel nem képesek fiaikat, leánykaikat szentekké vagy csak erkölcsösökké is nevelni. Ezért kéri a jó Atyát, hogy vegye kezügyébe öket és alakítsa tetszése szerint. Szülje újjá öket Lelke által. Emiatt romlott meg annyira a mai erkölcs, mert a keresztény szülök megnyugodtak abban, hogy gyermekeik az ő nyomdokaikat követik.

Ilyen megtévesztésben éltem én is 39 évig. De az Úr megkönyö-

rült rajtam s tudomra adta, hogy szükségem van az újjászületésre, mely nélkül nem láthatom meg az Isten országát.

Ezek nyomán megérthetjük, hogy a „jó nevelés” nem segít minket célhoz. De ez korántsem jelenti azt, hogy a gyermeknevelést elhanyagoljuk, mert ez kötelességünk Isten és emberek előtt. Csakhogy ha nem imádkozva tesszük ezt, csupán szigorrai, vagy puhasággal, nem vezet jó eredményre és nagy kárát valljuk az ilyen pedagógiának. A gyermekkel sokat kell foglalkozni imában, bibliaolvasásban és elbeszélésben, melyek mind marandandó nyomot hagynak a gyermek lelkében. Vannak olyan gyermekek, akik elég korán hajlandóságot mutatnak arra, hogy az Úr Lelkétől újjászülessenek. Ilyenkor mily nagy öröme van a szülöknek!

Megtérés. Életátváltoztató folyamat, könnyek között, öröm közölt, tövises úton. A Szentlélek sugallatot, világosságot, vezető kezet nyújt s így eljutunk a Koponya hegyére, a Forráshoz... Régi életünkre gondolni nincs bátorságunk, többé nem mi élünk.

Vallomások.

Igaz, ami igaz. Mikor először hallottam a Lélek keresztiségéről, óriási vágyam támadt annak elnyerésére. Másokban ugyanezt láttam. Most mintha nem élne a lelkekben ilyen vágy. Vagy már nincs is szükség a Lélek kitöltésére?

*

„Valamikor jobban tudtam szeretni.” Titkos, de valóságos megállapítás ez, minden őszinte lélekben. „Vissza az az első szeretethez!” — hangzik az általános jelszó. „Nosza kezdjünk buzgó imákba, kérjünk szeretettel!” De ez útjat nem találod meg a kívánt fészkekhez, mert magad ültetted tele szárféle tuskával. Ezóta sűrű bokrokká lettek és a törekvés véres sebeket szakít fel. Másokkal szembeni ellenszenved keresztülhúzza a megértőssel gyakorolt „szereget”-nevet.

Mi nem voltunk soha a Krisztus-világ eszményképei. Életünk gyarló mivolta mást árul el, mégis nekünk kell megfelelni ama kérdésre: „Kicsoda Krisztus a mai emberiség számára?”

Elég-e a megtérés? Ha eddig eljutottunk, biztos már az üdvösségünk? Ha teljes volt a megtérés és *ha megmaradtunk abban, úgy igen.* A latornak üdvöt ígért az Úr, de ha az utolsó perceiben kegyelmet kap és életben marad, Krisztus iránt váplált szeretettel nem építi és a világba megy vissza, úgy elvesztette volna üdvösségét. Nekünk mindenkor módunkban van Krisztus közelségében élni, a Szentlélek erejét elnyerni, tehát nincs és nem lesz nyenségünk ama napon, amikor mindezekről számot kell adnunk. Zörgetniük kell. (Máté 7, 7—11; Luk. 11, 9—13.) Erősen kell zörgetniük. (Máté 11, 12; Lukács 16, 16.) Ha valakit betölt az Úrnak Lelke, ne mondd, hogy extázisba esett, hanem olvasd! (Csel. 2, 13.) Hát még te nem tudod, hogy milyen jelekről beszélt az Úr? (Márk 16, 17—20.) A világi életnek is vannak jelei és gyümölcsei. (Gal. 5, 19—21.) Így a lélek is. (Vers 22.) A keresztényi élet pályafutása csak a sirnál járul fel. Pál is így küzdött, mi sem tehetjük másként, ha üdvözülni akarunk. (Filippi 3, 12.)

E. W. M.

Nincs bátorságom valami nagy hitről beszélni, ha a csodák országa megnyílik előttem, melyben „nagy emberek nagy cselekedetei” vannak márványkőre vésvé, de azonnal oltthon érzem magamat, ha az összekötözött, szenvedő Jézust látom meg benne és hallom szavát: „En tíveletek vagyok minden napon!”

*

„Olyan vagyok, mint a magányos nádár a házletön.” Mindenki így gondolja magáról, akik félreértene az emberek s aki pillanatnyilag nem őrzi Isten közelségét. De boldog az a lélek, aki azért keresi a magányt, hogy Jézussal lehessen s azért fájlalja, mert nem tudott embertársaihoz eléggé leereszkedni.

*

Jaj annak, aki elhagyja az Élet-forrást! És szennyes vizekben füröszteli lelkét! Bizonyosága ennek a halálraítélt bankrablógyilkosok egyike: aki hívők körében nevelkedett fel, felfalhatta édesanyja imáit, de megkeményítette szívét; ifjúságát pokoli életnek szentelte. „A bűnnek zsoldja: halál.”

Szombat-e vagy vasárnap?

Sokat vitatott kérdés ez, már annál is inkább, mivel a hetedik nap a szentírással megegyezően a szombat, a hétnek az utolsó napja. Tehát úgy tűnik fel, hogy ez a nap volna az, mit Isten népének ünnepleni kell. (II. Móz. 20. 8—11.)

A vasárnapokra nézve annál is súlyosabb a helyzet, mivel a hét első napjának megünneplésére semmi bibliai rendelkezés nincs és így csupán emberi magyarázatra szorul. „Jézus vasárnap támadott fel.“ A vasárnap nem szombat s így nem is bír ugyanolyan jelleggel, mint a bibliai hetedik nap. Nagyon tévednek azok, kik a szombatra tartozó törvényeket a vasárnap pályájába göngyölve árulják az embereknek. Tévednek azok is, kik az ótestamentomi szombat megtartását szorgalmazzák.

E téren háromféséleget különböztetni meg. Ótestamentomi szombatot, szombati mezbe öltöztetett vasárnapot és krisztusi szombatot. Az ótestamentomi szombat egyik főtétele a teljes munkaszünet. Tüzet se volt szabad gerjeszteni (II. Móz. 35. 3) és csak egy szombati járóföldet lehetett megenni. (2000 sing = 969 méter.) A vasárnapokra is vonatkozik e törvény, mert vallják, hogy a hetednapot tartják a hét első napjával föleselvé. A tapasztalat azonban azt mutatja, hogy úgy a szombatos, mint a vasárnapos sokszor megsrontja a törvényt. — Tüzet gerjeszt, nem figyel a szombati járóföldre, sőt más dolgokkal is megtöri a hetednapot s akkor azután nagy bölcsen megnyugtatta magát: „Kegyelemből tartottuk meg“. Az ő ilyen apróbb ballépését a kegyelenmel gazdag Isten megbocsátja és így lesz ő kegyelemből megtartva. (Eféz. 2. 8—9.)

Krisztusi szombat: „Senki azért titeket meg ne ítéljen evésért vagy ivásért, vagy ünnep, vagy újhold, vagy szombat dolgában: Mertek csak árnyékai a következő dolgoknak, de a valóság Krisztusé.“ (Kolossz 2. 16—17.) Pál

apostol levelei elárulják, hogy az első hívőknek a napok tartása nem tulajdonítottatott üdvéltételként. L. Róma 14. 5—6. Pál árnyéknak minősíti a szombati s a valóság a Krisztusé. Az árnyékból következtetünk a valóságra, így a szombatról, mint árnyékból is, következtethetünk a krisztusi szombatra. Izrael népének hat hétköznapja volt és a hetedik nap a szombat; vagyis a hétköznapok után jött a nyugalom, amikor a hétköznap munkát nem volt szabad folytatni. Ez Pál szerint árnyék a valóságról. A Zsidókhoz írott levél 4. rész 9 és 10. versében beszél: „Annakokáért megvan a szombata az Isten népének. Mert aki bement az ő nyugodalmába, az maga is megnyugodott cselekedeteitől, amiképen Isten is a nyugáttól.“ Az árnyékszombatanban az előző hétköznapielettől meg kellett nyugodni: ha a valóságba, a krisztusba jut be a lélek, az is megszűnik a hétköznap. felett, bűnös élettől; ünnepi ruhát ölt, mert Jézus őt megszabadítván, megtisztította. Szent Lélekkel betöltve az igazi nyugalomba helyezte. Nem úgy, mint Izrael, kinek szombati járóföldét követve, hanem aki a krisztusi szombatra bement; az úgy nyugodott meg előbbeni cselekedeteitől, mint Isten is a magáétól. Ő a teremtés munkáját a hetedik napra bevégezte úgy, hogy ahhoz többé hozzá nem fogott. Viszont be kell fejezni hétköznapias, bűnös életét annak, ki bejutott a krisztusi szombatra. Az indulatosság tüzet se szabad házában fölgerjeszteni, fölösleges úton se járni, csupán csak a szombati járóföldön. Az ilyen léleknek vigyázni kell, hogy e szombatot meg ne rontsa, hogy neve ki ne irassék az Úr népe közül. Kik beköltöztek az Úr szombati járába, azok, nem mint Iz-

rál népe; hétköznapról szombatra, hanem mint Ésaiás mondja: „Szombatról-szombatra jön el minden test engem imádni.“ (És. 66, 23.) Nekik minden napon szombati van. Észszerű-e valakit az ő vasárnapjáról, vagy az ő szombatijáról kárhözatalni? Igyekezzünk minél előbb az árnyékból a valóságba menni, mely a Krisztusé. Ha tehát a vasárnaposokat kell megverni, érettük vasárnapos vagyok. Nem azért, mintha üdvösségem egyik feltétele volna a vasárnap, hanem, hogy meg ne ítéltessem. Ha pedig az Urért ünnepli valaki a szombat napot, jól teszi és ha az Urért ünnepli a vasárnapot, jól teszi. Ha a péntek vagy bármely nap szentelné is valaki az Urnak olyanformán, hogy azon minél többé törődjön lelkével és tegyen bizonyosságot a Megváltó szerelétől, jól tenné. De mindezeknél fontosabb és az üdvösség elengedhetetlen feltétele a krisztusi szombat. „Mert ha test szerint éltetek, meghaltok; de ha a test cselekedeteit a lélekkel megöldököltetek, éltetek.“ (Róm. 8. 13.)

A sátán beköti az emberek szemét s az egyik a szombat, a másik a vasárnap szigorú betartása által remél üdvösséget. Ezeknek tudtul adom, hogy még mindig az árnyékban ülnek, ha nincs valóságos nyugalmuk, ha nem teljes még bennük a krisztusi indulat, ha a haragtól és indulatosságától nem mentek és ha a szelídség és alázat nem teljes mértékben van jelen náluk. A napok meg nem tarthatnak. „Igyekezünk tehát bemeni abba a nyugodalomba.“ (Zsid. 4. 11.), amely a valóság, amely a Krisztusé. Mert megvan a szombati Isten népének. Mily fenséges kegyelem, mely által megtartatunk, mely által üdvölyt nyerünk, mely betölti szívünket békével, nyugalommal, szent szombattal. Oly jó ez, mi fejtőn öriz a megváltott bűneitől megszabadított lélek. E szombati világ minden kincséért sem rotná meg az, ki annak részese lehetett. E szombat a hét minden napján szombat marad. Ez a valóság, ez a Krisztusé. (Kolossz 2. 16—17.)

HOGYAN, hát te még nem is tudod, hogy a Szeretetotthon új lakásba költözt? Ha egyszer Pesten leszel, meglepődsz.

Megtört kenyér.

Kétszer tesz csodát az Úr a kenyér felé. Kétszer táplál sokakat kevés kenyérről. Másik mondja el a mind a kettőt a 14. és 15. fejezetben. Mindkét esetben, valamint az Ap. Csel. 27. 35. és Kor. I. 11. 24. verseiben úgy lejezi ki magát az Irás, hogy vette a kenyeret és „megtörté” azt.

Miért történik e természetességnek a megemlézése?

Hassunk a dolog mélyére, hogy megálljunk, hogy e látszólagos természetességnek nincs-e nagyobb mélyebb értelme, a fenti igék alapján.

Vajjon mi hasznát hozott volna a kenyér akkor, ha vonatkozott volna megemlézési a megtörtésről (képletes kifejezés), vagy ha nem lehetett volna megtört? Ugyebár az ilyen kenyér hasznavehetetlen lett volna. Ha kosárszámra lenné is, ha még oly izléses volna is a kinézése s ha a legfinomabb lisztből készült volna is, — mégsem mentene meg az éh-haláltól. Csak az a kenyér használható nekünk, amely megengedi, hogy megtörjék, hogy alakját, hogy szép formáját elveszítse és talán ezer apró nem szép darabkára tördelje, csak ilyen kenyér szolgálja a táplálás nagy feladatát és az éhenhalástól való megmenekülést. Összetörölve üdít, erősít és táplál.

Mily csodás kép az Úr Jezusról, aki önmagáról azt mondja: „En vagyok az életnek kenyere.” (János 6. 48.) Mi lett volna, ha Ő dicsőséges földi élete után Golgotha nélkül tért volna vissza Atyjához?

Az éhez, Isten után szomjazó, a bűnök fertőzőbb kikívánczozó emberek mi hasznát vették volna? Semmit sem. Ellenkezésképpen, az Ő dicsőséges és tiszta előképeinek fényében még jobban meglátták volna rütségüket és még boldogtalanságban, éreztek és tudták volna, magukat kiút hiányában.

Csak azután, hogy Urunk hagyta magát „megtörté” (Kor. I. 11. 24.), a Golgothán lett a világ Údve, kielégítő kenyér, mellyel táplálkozhatnak.

Te is táplálkozol ezzel a kenyérrrel? Naponként...

És... hogyan állunk ennek a gyakorlati oldalával, mi, kik az ő gyermekei vagyunk? Az Úr akaratát velünk szemben az, miszerint, mi is kenyér legyünk a miinket körülölelő hézós világban, amely minél éhesebb, annál kielégültebbnek mutatja magát!

A mi boldogtalan jelenünkben éhez-

nek és szomjúhoznak az emberek legkülönbözőbb osztályai, pártjai, nemzetei, különböző műveltségű köre. Ehezük a békességet, a boldogságot, a védelmet, a lelki erőt. Ezen éhség látszólag kiesiny és kielégülést talál látszólag pénzben és boldog házasságban, — tekintésül csak mélyebben ezeknek szemébe és szívébe és azt fogad találni, hogy a látszólagos boldogság mögött ott lappang az éhség, nyugalom és Isten után, melyet minden időkre csak az életnek kenyérével lehet megéltetni.

Testvérem! Nyujtas-e a téged körülvevőknek életkenyeret?...!



Hallottuk, hogy Kurgyis bácsi, már megint jogságban volt. Ime a „bevonulás” jelenete. Boldog, mert Jézussért és Jézussal teszi.

A világ elvárja ezt tőlünk! Névéssen, beszéljen ellenünk, legyen ellenségünk — ő tudja, hogy *joga van*, hogy mennyi illatot várjon tőlünk — és alapjában véve vár rá, dacára a gúnyának, amivel illet, amely mögött a szebbet, sajtó lélek lakik.

Vagyé eddig csak „kenyér” voltál, i. e. megtért, újjászületett testvér, üdvösség bizonyosságával, olyan, hogy nem lehet megvádolni, dolgoztál az Úrért, nevergél téttel bizonyosságot stb. de... senki éhséget ki nem elégítettél! Senki meg nem tért szávadra, senki nem nyitotta meg szívével előtted, senki nem kívánta meg, hogy ugyanazt bírja, amivel te rendelkezel. Talán szívesen elkerültek, minthogy tanácsodat keresék.

Melleted lelki éhségben emberek elpusztulnak, éhenhalnak: miért?... Csak azért, mert nem engedted meg, hogy: meglőressél.

A szolgálat öröme

Kedves Testvéreim! Örülök annak, hogy oly sok atyafival és testvérnővel találkozom itt, akik velem együtt egyek az Úr Jézus Krisztusban. Atadom nektek a kiskunmajsai testvérek üdvözlését s köszöntelek titeket én is. Legyen áldott jóságos mennyei Atyánk, aki értünk adta szerelmes Fiát. Ezért méltó a mi Istenünk arra, hogy teljes szívünkkel, teljes lelkünkkel szeressük Őt. Drága Vérért vásárolt meg bennünket, legyünk azért hűek, hálásak, engedelmesek. Az Úr Jézus azért jött, hogy a bűnből kimentessen, megváltson és örök életet adjon nekünk. Ezért akarja, hogy Őt kövessük, szent akaratát teljesítsük. Azt mondja az Úr: „En vagyok az Út, Igazság és az Élet” Törekedjünk Vele teljesen egygylenni. Mi szent papság királyi nép vagyunk. Igyekezzünk minél inkább hasonlítani Hozzá. Ezt nem tudja a világi megérteni, de boldogok azok, akik megértik. Még inkább, akik elfogadják Őt és szolgálnak Néki. Mert Benne békességet, nyugalom, üdvösséget nyertünk. Ezt mi nemcsak tudjuk, hanem teljesen bizonyosak vagyunk benne, mivel érezzük és éljük ezt a bizonyosságot. Dicsőség Istennek! Ismét mondom: dicsőség! Azért velt ki a világból bennünket, hogy szenteljék oda magukat Néki teljesen, egészen és igazán. Ne legyünk csak, félig-meddig hívők, hanem teljesen. Éljük Urunk öröme, dicsőségére. Bár sokszor próbák állal kísértve vagyunk, de emlékezzünk meg arról, hogy Isten gyermekei vagyunk. Nála minden lehetséges, csak legyünk hűek. Járjunk úgy, mint királyi gyermekek illik. Örizkedjünk a bűntől, mert Istennek fiai vagyunk. Lássák meg rajtunk az Ő dicsőségét. Legyen áldva, jóságos Istenünk Neve örökké!

Nincs szeretet?

„Monda pedig az Úr: Kicsoda lát a hű és bölcs sáfár, kit az ura gondosfelővé tón az ő háza népén; hogy adja ki nekik életmüket a maga idejében?” (Lukács 12, 42.) Jézus eme példázatában, egy szolga volt köteles megelégedni a többieket, mert őrült az őt bízta meg e szolgálattal. A többi szolgáltsai várták is tőle.

A mi Urunk is bizott reánk egy kötelességszerű tevékenységét. mondván: „Új parancsot adok néktek; hogy ti egymást szeressétek.” (Ján. 13, 34) Bár többszámú hangzik, mégsem várhatom, még kevésbé követelhetem, hogy azt valaki velem szemben gyakorolja. E példázat a példázat egy szolgálójának szerepét én vagyok költöcs öntőlteni, ki csak ad és újból csak ad, érte semmit sem várva.

Minden hívőnek külön külön érezni kellene ez elvárást és azt kellene mondani: Én vagyok az az „egy szolga”. Midőn pedig azt elismerné arra ébredne rá, hogy a kötelesség is az övé.

Az Úr egy szolgát bízott meg, hogy adjon és nem, hogy neki adjanak. Az Úr neked mondja, hogy szeress és nem, hogy féged szeressenek. A szolga adhatott, mert néki lehetőség adatott. A többiek ellenben tőle vártak. Ily szolga én is és te is lehetsz, testvérem, mert a tárház javai felett te is rendelkezhetsz, csak menj el az Úrhoz s mondjad meg: „Uram, én úgy vágyok szeretni, mint ahogyan te is szeretsz” és ne menj el addig, míg birtokodban lesz e tárház-kulcs és akkor adhat szolgatársaidnak eleget.

Napjainkban amnyit az éhes és koldus lélek, kik örökké a szeretetet koldulják, hogy időszerű volna már, ha sokan megszereznék a szeretet tárházának kulcsát és bétömnék a sok zűgölődés és jajtató, szeretetet kolduló atyafiak száját. Kiknek módjukban volna ugyan az Úrtól nyerni osztható szeretetet, de ők mégis csak emberekből várják azt.

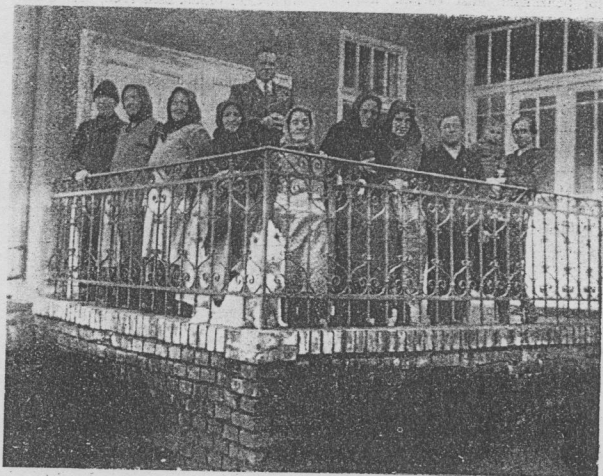
Testvérem mondod, hogy nem szereted? Hol van az megírva, hogy féged szeressenek az ömbé-

rek? Nincs szeretet? Oh, szegény koldus, eredj az Úrhoz, ott van. Azt mondod: Az Úr gyermeke vagyok, a Nagy Király gyermeke. Mégsem szegyenled a koldusát? Ez az Isten gyermekeinek hitartása? Nem — nem! A Királyfiak nem is alamizsnát, hanem gazdag ajándékot osztanak. Istennek nincsenek koldus fiai, kik az emberek alamizsnaszerű szeretetére szorulnak. Ők gazdagok, mert atyjuk a mindenség Ura, tehát van nekik miből adni.

Igaz a van-e annak, ki elhagyja a közösséget, mert őt nem szeret

győző meg a benned lévő szeretet mértékéről? Ha a hitetlen ellenség nem vált ki belőled rosszululatot, kerül a gyülekezetben alkalmas egyén, kiről azt mondod: Ennek már kellene tudni, az igazságot és mégis bántalmaz. Ha nincs benned krisztusi szeretet, megbántva ellene jámadsz. A hitetlen iszereti azt, aki őt szereti s ha gyűlölik, gyűlölete még fokozottabbá lesz.

A nagy Király, mint ellenségeit szereti minket s az ő gyermekei is ilyenek. Ha benned nincs ez az indulat, kétes a királyi



A pestszentlőrinci Szeretetotthon lakóinak képe a gondokkal és ápolónővérrel. Gondozottaink idővel-telüket küldték a világ minden táján élő testvériségnek.

tek? Másfelé megy az reméyle, hogy jobbat talál. Olyan az ilyen lélek, mint az a koldus, ki úcsarsarkot cserél a jobbnak reményben. Elfelejtí azonban azt, hogy ott is csak koldus a koldus. Szeretni, testvéreim, másokat szeretni; ez legyen jelszavunk és célunk. Ne csak a világi ellenségért imádkozz és szerséd; hanem az atyafi jogtalan támadását is győzd le a szeretet minden legyőző csökjával.

Ha azt gondolod, hogy benned szeretet van, az Úr hamar meggyőző annak valódiságáról. Nem gondolod, hogy az Úr éppen egy ellenszenves atyafin keresztül

származásod. A szeretet rövid ideig színelhet, de ha valódi, még ellenséged is érezi azt. A törvényeskedő nem érli meg, mert a szeretet ott is szeret, hol az igazságszolgáltatás határal sujt. A szeretet a legnagyobb igazság. Ha teljes vagy vele, a világ boldognak állít, az erőtlén hívő pedig nem ért meg. Igaz; hogy én sem értem. Isten engem miért szereti?

Nem értem én miért szerel.
A sok közül épp' engemet.
És tőlél el sok bűnömél.
Oh miért, nem értem én?
Egyszer majd mégis megér-
lők. Haleluja!
B. Gy.

"Hat éves szomorú tapasztalataim"

cím alatt az amerikai magyar baptista szövetség hivatalos lapja, az „Evangélium hírnök” 1934. évi december havi számában egy nem oda való közlemény került nyomdafesték alá.

Nem azért mondom nem oda valónak, mert az amerikai magyar pünkösdi testvérekről és — ezidőszertint Európában tartózkodó két vezető férfi személyéről van abban szó, hanem azért, mert feltételezem, hogy egy komoly misszió célt szolgáló lap előfizetői pénzükért mást várnak, mint a lekötött cikkben kaptak.

Csodálom, hogy a lap szerkesztője, kire jól emlékszem legutóbbi magyarországi tartózkodása óta, helyt adott egy olyan egyén bűnvallomási sorainak, akiről a saját bűnvallomásából lehet megállapítani jelenlegi nagy bűnét, amikor többek között ezt írja: „*Talakodó és erőszakos nép (t. i. a pünkösdiéek), mely a baptista gyülekezeteinkben a buzgó és gyenge lelkeket, a gyülekezetebe járó barátokat megtévesztik azzal, hogy hangoztatják a Szent Lélek keresztségét és az idegen nyelvet, amit az újtestamentumból összehűsgéstellenül ragadnak ki és nagyon értetlenül magyaráznak.*”

Sajnos, én is hallgattam a mézes-máros beszédükre, amidőn egyes szentírás helyekre utaltok, én is részesültem az általuk hangoztatott és tanított szenvedő lélekben. „*Új nyelveken is szóltam, ami nem más, mint az „egymástól eltanult bizonyos értelmelen, senki által meg nem értett jajgatás és kiabálás.*”

Nyilvánvaló, hogy a bűnvallomását író soha nem volt Szent Lélekkel megáldva, mert ha elhlyerte volna Isten Szent Lelkét, élete utolsó pillanatában is boldogan gondolna vissza megáldatásának idejére. Így jogosan tételezem is fel a bátor bűnvallóról, hogy imái lélek nélküli, értelmetlen jajgatás és kiabálás volt annak idején és valószínű jelenleg is.

Nem védeni akarom az elhangzott vádakra a pünkösdi mozgalma, védekező és igazoló soraimat méltatlannak találom igazságunk megvédésére. Van, aki megvéd minket és kihozza igazságunkat, mert „*a seregek Ura velünk van; Jákob Istene a mi várunk. Azért nem félünk, ha elváltoznék is a föld, ha hegycik omlának is a tenger kö-*

zépébe; zúghatnak, tajtékoshatnak hullámok; hegycik rendülhetnek meg háborúsgától.” Zsolt. 46.

Figyelmebe ajánlom azonban a tévelygéseit szánó, „megtért” és a pünkösdi mozgalom kigúnyolására leadott nyilatkozatáért az említett amerikai lap szerkesztője által a „szerkesztő postájára” rovatban nyilvánosan megdicséret — „*tékozló jít*”-nak az Úr Jézus szavait: „*Azt mondom azért néktek; minden bűn és káromlás megbocsátatik az embereknek; de a Lélek káromlása nem bocsátatik meg az embereknek. Még aki az ember Fia ellen szól, annak is megbocsátatik; de aki a Szent Lélek ellen szól, annak sem ezen, sem a más világon meg nem bocsátatik.*” Máté 12. 31—32.

További magyarázat felesleges, mindenki Önmaga megállapíthatja, milyen nem kívánatos szomorú, sivár lelki állapotban színlódhatik jelenleg a töréles szavakkal dobálódzó hetke emberfarsam, de mennyivel rettenetesebb lesz majd sorsa, ha az igaz Bíró előtt kell számot adnia kijelentéséért.

Tomí.

HARCRA FEL!

Rikolt a harci síp,
Sívót az égi harsona;
Fel! Harcra fel, hogya hív
Meváltónk dicső szóna.

Kezünkben ősi fegyverünk,
S szívünkben él a szeretet;
Nincs oly ember, nincs oly pokol
Ki elvehetné ezeket!

S bár az ellen százszor nagyobb,
Mi mégsem riadunk,
Jézus Krisztus a Királyunk.
Igy győzni mi fogunk.

Fel! Harcra fel, pünkösdiéek!
Ujjongjon szívetek!
A Szent Lélek csodás tüze
Hevitse lelkeket.

Jézusért, Királyunkért
Dobogjon szívetek.
Ővé legyen tibennetek
A végső lehellet.

S ha majd a harcnak vége lesz,
A mennybe vonulunk;
Dicsőítjük angyalokkal,
Kegyelmes, szent Urunk.

B. L. Felsógyalla.

Péter vallástétele.

(Prédikálta augusztus 19-én Muesi Ferenc szókepusztai lv.)

János ev. 6, 69.

Kedves Gyülekezet! Az Úr Jézus nevében üdvözöllek mindnyájatokat.

Kedves Testvérek! A felolvasott versben Péter, Istenünk hatalmas szolgája tesz bizonyosságot a Megváltóról. Tudjuk, hogy nem volt valami iskolázott ember. Halász volt, de az Úr Jézus lábainál tanult. Ismétlem, egyszerű ember volt, de a lelke telve volt azzal az erővel, amely által készíttette volt Mesteréről bizonyosságot tenni. Kedvesim! Én is úgy álllok előttetek, mint az Úrnak kicsiny szolgálja. Én is azt tudom, amire Ő tanított s Róla kívánok bizonyosságot tenni. „*És mi elhittük és megismertük, hogy Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.*” Amint látjuk, Péter nemcsak beszélt, hanem foglalkozott az Úr Jézus Krisztussal, hanem el is hitte Róla, hogy Ő az Istennek Fia, mert megismerte Őt. Az Úr nekünk is felteszi a kérdést: „*Kinek tartasz engemet?*” „*Tudod-e mit tettem érted?*” Kedves Barátom! Ő a te Megváltód. Azt akarja, hogy higgy Benne és boldog légy Vele. Szerető karjai kitárva vannak, hogy a távolvalók, közelvalókká legyenek. Mert tudd meg, boldog az a lélek, amely Őt Isten Fiának vallja. Boldog az, aki nemcsak beszél Róla, hanem meg is ismerte Őt. Az Üdvözítő megismeréséhez nem kell nagy tanultság, csupán hit.

Ne legyünk egyoldalú keresztények! Törekedjünk megismerni és elfogadni az Úr Jézus Krisztust. Oh én örülök, igen örülök annak, mikor Isten gyermekeinek sugárzó arcáról látom, hogy közösségünk van Istennek Fiával. Boldog, aki rálépett az örökélet útjára és elfogadta a Megváltó tanítását. Én is azért vagyok boldog, hogy megismertem Őt és az Üdvözítő elfogadott engem is.

Engedje az Úr, hogy valóban megismerhessük és követhessük az Úr Jézust és éljünk szentséges akaratá szerint, mert ez a szent élet, ez az örökélet!

Missziói hírek

Hítmélyítő konferencia Mörichidán.

Régi vágya teljesült a felsőmagánú körzetnek a február 9—10-én megtartott konferenciában, mikor kb. 10 helyről seregelt össze a kicsinyke tábor, mely szomjas lélekkel kérte és várta a mennyi áldást.

A kedvezőtlen időjárás és nagy távolság miatt a prédikátorok közül csupán a környékbeliek és Kalincás, valamint Siroki testvérek jelenhettek meg.

Környéki missziók határozottabb felkarolása érdekében a megjelent kiküldöttek egyhangúan kérték Tolna: Gábor testvért, a körzeti munkást, hogy szakítsa el magát a testi foglaltságától és szentelje életét teljesen és csupán a misszióknak. Viszont azon ígéretet vette, hogy anyagilag támogatni igyekszik az ily kötelezettségének eleget tehesen.

A kimerítő út, a hideg s miegyéb dolgok kissé akadályozták a várt áldást. De az estéli órákban már inkább felbuzdulunk, különösen amikor szabad volt látunk a község népének érdeklődését, a hideg idő dacára. A kis imaház zsúfolóság megtelt. Az Úr pedig szót hozzánk s mi dicsőültünk Ől...

10-én, miután többen valószínűleg hibáikról, megjelent az Isten ereje és a Szentlélek munkája látható volt egy izzadási imádkozó csoporton, akik közül egyesek még elhűljüket sem kívánták megenni, inkább szeretve az Úrral való társalgást. Este a lelkes és jegyző urak is hivatalosok voltak az összejövetelre, akik jóérzésüknek tanujelét adva, el is jöttek és az első igeszólv előbbi lett; Máté 5. 3-ból olvasva fel textusát, miután szívvel imádkozott az együttléti áldásos tevélyéséért. A zsúfoltság szinte láthatóan volt s mégis kitartottak a hosszú istentiszteleten mindvégig, végzhallgatva 4-es mekénket, a szavatalokat, illetve bizonyágtételeket és még két ígéhirdetést. Végül annyira mentünk, hogy az együttléti után még késő estig örvendeztünk kedves énekek között a kegyes Jézus lábainál.

Az Úr áldja meg és tegye gyakoribbá ilyen együttléteinket!

A mörichidai gyülekezet vendégszeretét pedig ezúton is köszönjük.

Alámerítés Kiskőrösön. Az ábrédás tanujele a február 4-én este tartott alámerítés a kiskőrösi Cebe-pusztán, 10 fehér ruhás (9 nő és 1 férfi) tett hi-

zonságot arról, hogy a bűnösök megmentője, a Krisztus, még mindig végtelen esodálatos, megmentő munkáját. Az alámerítettek közül 1-en már a Szentlélek áldásának is birtokosai. Az alámerítés Kovács testvér lakásán történt. Igen boldogok voltunk. A bemerítési szöveget alulírott, az ígéhirdetést Kovács tv. és alulírott végezte. Több mint 100-an lehettek jelen. Örömnök nagy volt. Áldjuk Jézust, Aki nem szűnik meg áldani az Ő népét. K. M.

Menyegzők Budapesten. Mult év november hó 18-án özv. Bozsik Józsefné és Meleg József, ez év január 20-án Kovács Ilonka és Milsányi Lajos testvérek az Úr és a gyülekezet előtti kötődtek ember által fel nem bontható

kívétel nélkül, öregek, ifjak, szívükben repeső örömmel számlálgatták a napokat február 24-ig. E napon már a kora délutáni órákban gyülekeztek az örömménnyel résztvevők s mire a kezdés ideje elérkezett, kb. ötszáz figyelmes hallgató szorongott a teremben.

Öt óra néhány perccor Tomi tv. imájával kezdődött meg a 9 óráig tartó előadásokban gazdag estünk. Két kőzös ének befejező akkordjai már megpendítették szívünk húrját. Itt, ott előbb, majd általánosan mindenkinél felgyullt az öröm tüze, ami némeszak a szívekbe, hanem a mosolygó arcokra is felkúszott, hogy piros rózsáit elbintse.



Budapesti alámerítkezők.

frigyét és fogadtak srig tartó hűsöget. Mindkét alkalommal közel 100 jelenlévő előtt, a vasárnap esti istentisztelet keretében történt meg az ünnepélyes fogadalmiétel.

Első esetben Tomi, a második esetben Mihók testvér szolt a Szentírás alapján az új házaspárhoz és a nagyszámú figyelmes hallgatókhoz, kik közül sokan az istentisztelet végeztével előrejöttek és térdeiken fogadták meg, hogy e naptól kezdve ők az Úr Jézus gyesei akarának lenni.

Isten szeretete árnyékolja be az új házastársakat és azokat, akik fogadást tettek Jézus követésére.

Keresztelés Budapesten. Hosszas, lázas készülődés előzte meg a budapesti gyülekezetben tartott első keresztelési ünnepélyt. A gyülekezet tagjai

Szücs tv. imája után és Kurgys tv. beszéde előtt az énekkar énekelt, s nem hatástalanul, mert Kurgys testvért is magával ragadta az ének és ennek bizonyosságul az egész gyülekezet túléneklo, örees hangjával rendezített egy pünkösdi, de még sokak által ismeretlen szövegű és dallamú új énekre.

János jel. 7. részéből velt igemagyarázat után közös ének következett, majd a keresztelendőek nyilvánosság előtt tett hitvallomása és Mihók testvér által mondott ima befejeztével a fehér ruhába öltözött új testvéreink (Budapestről 15, Pestszenferzsébetéről 11, Kispeszt Kazinczy-utcai gyülekezetből 1) összesen 27-en a hullámsí szőlére sorakoztak és egyenként léptek be a vízbe és keresztelkedtek meg annak jeléül, hogy a bűnnek meghal-

tak, ezután következő Ürünkben pedig már csak annak az Úrnak akarunk szolgálni, aki előtt minden térnek meg kell hajolni.

A keresztelest Szűcs Iv. végezte

Az ifjúság szavalatai, énekei, a mandolin-zenekar működése, szóelőnekes vendégtestvéreink által előadott szóp-énekek csak még jobban fokozták az amúgy is forrponthoz közelgő örömeinket és az idegenek közül többen csodálattal szemlélték az Úr Lelkétől ihletett boldog leányokat, ifjakat.

Pedig az asztalra ezután kerültek a legzesebb falatok. Mihók tv. által tartott, Apostolok esel. 22. vers 16 ik verseinek szavai már a felolvasás percben a szívébe markoltak. A prédikáció befejeztével a Szent Lélek munkájának eredménye már látható volt, mert arra a kérdésre, hogy: „kik háttárolták el magukat ez estétől kezdve az Úr Jézusnak szolgálni?” — kezük felemelésével közel százan jelentkeztek.

Ezután az új testvéreink Úracsorában részesültek, melyek Siroki és Szűcs testvérek osztották ki.

Az idő gyors múlása miatt azonban elérkezett összejövetelünk záró pillanata is, bár sokan az ifjúság köréből kimaradtak a dús programból, de azért ők is velünk érezték, hogy fellettéb megáldott minket a mi Atyánk, mint számítottuk és megérdemeltük. Legyen dicsőség ezért az Ő szent nevének.

Nem tudom elhallgatni végezetül azt sem a többek között, hogy nemcsak víz, hanem Szent Lélek keresztsége is volt e napon gyülekezetünkben.

Még a kora délutáni órákban imába mélyült és tusakodó lelkek közül egy, az újpésti baptista gyülekezethez tartozó testvérnőbe leszáll az Isten ereje, betöltötte Szent Lélekkel és csodálatos örvendezés közepette új nyelven dicsőítette Istent. Bizonyosság ez is azoknak, akik még mindig nem hisznek a Szent Lélek ilyen formában történő keresztelestéről. A biblia szavai igazak és így teljen rendjén való a jelen időkben az a nagy megújuló esemény, hogy a Jeruzsálemben az apostolok idejében történt Szent Lélek keresztséghez teljesen hasonló keresztségek vannak ma is.

Isten féltő szeretete nevelje az új csemetéket, hogy mindnyájan velük együtt dicsőítsük a nagy Királyt a mennyek országában. G.

Bizonyosságtelemek

„A vakok látnak.”

A drága Jézus végnélküli hatalmáról és velem szemben tanúsított irgalmasságáról tesztek bizonyosságot, melyben áldott Uramat dicsőítem.

Csaknem teljes vakással sujtotott szerencsétlen voltam, amikor eljutottam az Isten gyülekezete békési imaházába, ahol lelkem boruja eltűnt és megmentett lélekkel léptem az 1934 május 20-i keresztség alkalmával a fehérruhások sorába. Örömmöm kimondhatatlan volt, de szívem mélyén ott égett egy forró vágy: „Aki lelkiileg megnyitottad szememet, gyógyíts meg testileg is!” Szerettem volna én is olvasgatni a Bibliát, az énekszöveget, de nem láttam. Szívem fájdalmának több ízben adtam kifejezését az én jó Uram előtt. És csoda történt! — meghallgatást nyertem Előtte.

Az „Apostoli Hit”-ben leközölt konferenciázók képét — mivel magam is közöttük voltam — igen szerettem volna meglátni. Ekkor az a gondolatom jött, hogy használhatatlanná vált szemüvegemet keressem elő, melyet szemem homálya miatt félre kellett tennem. Óriási meglepetésemre felismertem magam és másokat a képen, sőt lassan betűzetni is tudtam. Nem voltam képes örömmömmek eléggé kifejezést adni. Áldottam, háláltam Istenem, lelke Megmentőjét...

Most nem tudok betelni drága Bibliám olvasásával, amelyből hálaalkönyvek közt idézem: „Nem láttam, de most látok!” Halleluja! *Balog Lászlóné, Békés.*

„Betegek gyógyulnak.”

Bár nem tartozom a pünkösdi gyülekezetekhez, mégis nagy vágyat kaptam közölni a lap olvasóival azt, amit Isten velem és családommal cselekedett, hiszen Ő mindannyiunk Istene.

„Érdemes-e Jézusért mindent eltérni?” — vetődik fel sokszor a kérdés hívők, hitelenek részéről egyaránt. 23 évi meglehetősen békés együttélés után — amikor megírtam, hatalmas próba zúdult reám családom tagjai részé-

ről. Megsokaltam és kissé kétségbeesve vittem az ügyet Ugyvédem elé, kérve Őt, hogy békességünket állítsa vissza. Még fél évi türelmi próba következett, amikor igen élesen támadt fel bennem a fenti kérdés. Ekkor Bibliám a következő helyre nyílt: „Ne gondoldjátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak a földre...” stb. (Máté 10, 35—37.) Ebből nagy erőt és vigasztalást merítettem. Fiam, aki akkor 18 éves volt, két oldali szakadással nagy műtétnek nézett elébe, melynek sikerében bízokodva, férjemenel vizsgálatra mentek. Én ezalatt áthatatlan könyörgöttem az Urhoz, hogy lépjen közbe. Szívemben oly bizonyosságot éreztem, hogy mikor imámat befejeztem, így kiáltottam fel: „Köszönöm Atyám; hogy meghallgattál!”

Mikor visszaérkeztek a vizsgálatról, érdeklődtem az eredményről s kimondhatatlan boldogsággal hallgattam, hogy az orvosok nem találtak semmi baját. Halleluja!

Azóta házam békessége visszaállt, a kiállott próba megtermett az igazi békesség gyümölesét.

„Meggostoroz, de be is kötöz.”

Még 1920-ban történt. Súlyos fejfijuszbán feküdtem. Az akkor még élő férjemnek a kezelő orvos javulásomról semmi jót nem mondhatt, sőt e betegségből való gyógyulás esetére is egy más baj visszamaradását jósolta. Megtudva ezt, igen megrendültem és hivatam magamhoz azokat a hívőket, akiket ismertem, hogy imádkozzanak felgyógyulásomért. Fogadkoztam előttük és Isten előtt, hogy ha felgyógyulok, örökké az Úrnak szolgálók. Gyógyulásom megtörtént, de ígéretemről megfeledeztem és belemerültem az anyagiakért való harcba. De az Úr keze — mely legyen örökké áldott — utólteljesen megérdemelt csapások formájában.

Először a férjemet vesztettem el, ezután egy „jóakaromnak” aláírtam egy váltót 1000 P értékben, amiből per útján 3000 lett s még ma is azt fizetem. Elkese-redésben nem láttam más ki vezető utat az öngyilkosságnál.

Ekkor mentett meg az Úr, legyen dicsőség szent Nevének mindörökké!

Álom által figyelmeztetési kap-
tam, hogy menjek el H. néhoz,
aki élvezet egy gyúlekezethez. Az
vállalkozott is reá, de egy más
gyúlekezetbe vezetett, mint vél-
tem. Így kerültem a kispesti Á.
utcai imaházba, hova mikor be-
léptem, mintha a menny előcsar-
nokába léptem volna. Itt újabb
fogadást tettem, amit soha nem
fogotrónék megszegni. Ez év (1931)
októberében elámerítkeztem. amit
rövidesen a Szent Lélek kereszt-
sége követett, Aki azóta is oktat,
nevel és vezet küzdelmes utamon.
Dicsőség Uram, Istenem Nevére.
Amen.

Elekes Jánosné, Budapest.

„Kövess Engem
és jó lesz sorsa lelkednek.“

Ez a vágy kergetett az Úr kö-
zelségébe. De amikor — 1933 ka-
rácsonyán — a gyúlekezetbe
szándékoztam menni, az ellen-
szé annyi akadályt ígerezett utamba
gördíteni, hogy semmiképpen
nem bírtam elmenni, annál is in-
kább, mert lelkem állapola nem
volt erre már akkor alkalmas.
Reftenese lelki gyótreimeim szár-
maztak ebből, sőt még a testemre
is kihatott: nagy fejfúgásaim tá-
madtak, amik igen kellemetlen
órákat és napokat szereztek szá-
momra. Az Úr mégis megkönyö-
rült rajtam, mert újabb felhívást
intézett hozzám az Ó követésére
vonakodozlag. Most már nem is-
mertem akadályt, elmentem a
békési gyúlekezetbe, ahol megra-
gadott Isten szeretete és mikor
felhívta a bűnösöket szívük át-
adására, én is egy voltam azok
közül.

Így gyógyult meg testem, lel-
kem.

Voltak itt le nem sorolható be-
tegeségeim is és az Úr vaianeny-
nyiből megmentett az Ó Fia, az
Úr Jézus irántam való vehetel-
ten szerelméből. Azóla úgy talá-
lom, hogy legjobb az Úr Jézus
ban való Élet; Halleluja!

Tyukodi Imréné, Békés

„Az Ó sebeivel gyógyultunk meg.“

Nagy hibát cselekedtem: nem
mondtam el annak idején, 1933
őszén, hogy mit cselekedett ve-
lem az égi Orvos. Meg is kaptam
a leckémet érte.

Egy kis seb támadt a lábamon.
Úgyet sem vetettem rá. Csak ak-
kor eszméltem kegyetlen voltára,
amikor láttam, hogy egész teste-
men elterül. Nem is állt meg ter-
jeszkedése, míg el nem borította
testem legnagyobb részét. Mint
egy kis gyermeket, úgy kötöztek
be és három hétig így feküdtem.
Hozzjárult ehhez még egy kis
ijesztgetés is, amit én nagyon ko-
molyan vettem egy volt ápolónő
részéről, aki midőn sebeimet látta,
úgy nyilatkozott; hogy látott már
ilyen sebet és az illetőnek lábát
vágta le miatta. Családom nagy-
on megrémült és orvoshoz kül-
döttek. Ehelyett felkerestem az
én názáreti Doktoromat, akinél
meghallgatást és gyógyulást lel-
tem. Egy ígéretemről azonban el-
feledkeztem, ami a bizonyágtétel
lett volna anakidején. De én csak
halogattam ezt, amikor közben a ki-
újuló betegséggel kellett küzde-
nem imámban. Végül kaptam egy
olyan szúrását az oldalamba, hogy
kész figyelmeztetésnek tekintet-
tem és miután az Úr megkönyö-
rült rajtam, készséggel teszem
meg ígért fogadásomat. Legyen
dicsőség nagy Nevének.

Orbán Jósef, Büssü.

ÓVÁS.

Kénytelenek vagyunk Nagy
Imre, állítólagos bibliaúr és fe-
lesége (a férfi fekete, középter-
metű, 40 év körűli, a nő ala-
csony, sovány asszony), Mészá-
ros Istváné, kissé németes dia-
lektussal beszélő 37 év körűli
asszony, és mindazok ellen óvást
emelni, akik igazolvány nélkül
mennek a gyúlekezetekbe, vala-
mint azok miatt, akik ilyenek-
nek tért engednek. Életük nem
krisztusi, de munkálkodni és
többeket félrevezetni ígyleznek,
e szétlől hányatotl víztelen felle-
gek. Kérjük az ilyeneket rendre-
utasítani és tisztességes munkára
kényszeríteni. Niincs szükség
Krisztus nyájának őket igénybe
venni.

„Otthon.“

*Ha látsz egy szegényt
Rongyokba burkolva,
Hídeglőt reszketőt
Járni házat sorba,
Kit megvet a világ
S aijtáját bezárja.
Gondolj szeretettel.
Testvér: a Menháza.*

*És ha sántát találsz,
Bénát nyomorultat
Kínlódba. Szenvedőt,
Árván elhagyottat,
Kit e világ kacag,
Megtötön néz rája...
Szeretettel gondolj
Az aggok házára.*

*Ha vakot látsz állni
Utszélén, vagy bárhol,
Sebektől vérezőt
Kínok nyomorától;
Légy Samaritánus,
Siess ottalmára,
Gondolj ilyenkor is
Az aggok házára.*

*Ha már megpáltott vagy
Drága véren, áron;
Hullik a vér ma is
Onnan, Golgotháról.
Ha érzed az áldást,
Mely lelkedet érte,
Fent áll még az Otthon!
Imádkozz — segítve.*

*Ne légy már kétkedő,
Hígyj Isten szavának.
Él a hívő Atyja,
Ura igazságnak.
Nem hagyott el minket.
Ha a szívünk Övé;
Dicsőség Nevének
Örökkön örökké!*

*Otthon, édes Otthon!
Szegények menhelye!
Hisszük, hogy rajtad lesz
Isten áldó keze.
Imádkozunk érte
Mindenütt, szüntelen;
Védje szárnyaival
Az égi kegyelem.*

*Andruskó János
gondnok.*

AZ „APOSTOLI HIT“
MINDIG JAVADAT AKARTA!

Előfizetések

(Január hóban.)

Kispest: Bóza József, Rostás Lajos, Németh Ignác 1.—; Dobner Ferenc 3.—, Lubinák István 0.50, Baján Mária, Bán Irma 0.20—0.20, Beczű Albertné 1.50; *Péstszerzősét:* Müller Katalin 3.—, Pálfi Eszter 1.50; *Hajdúhadháza:* Tótfár Andrásné, Bereczki Gábor, Czibere Gyergely 1.—, Vajda József 1.50; *Székelypuszta:* Héjjas Imre 2.—, ifj. Maesi Mihály 1.—, Tóth János 3.—; *Báthony:* Tuzba György 2.—; *Kúnágota:* Fodor János 3.—; *Halesz:* Szöllösi Jánosné 2.—, Tóth Istvánné 0.50, Józsa Miklós 1.50; *Tápiószentmárton:* Metyő Istvánné 1.—; *Gyömrő:* Prandovszki Istvánné 3.—, *Máriakéménd:* Bósz Ádám 4.90; *Kaposvár:* Peté József 3.—, Nyers István 1.50; *Küszentmiklós:* Tóth István, Bóna Gábor, Halasi Lajos 3.—3, Bernát Andrásné 2.—, Szabó János 1.50; *Bakonyesernye:* Szivék Mihályné 3.—; *Hajdúszámon:* Szabó Lajos 1.—; *Téglás:* Kovács János 0.40; *Rábabeszés:* Németh Kálmán 2.90; *Belecska:* Kovács Tibor 3.—; *Debrecen:* Szigeti Róza 1.50, Jakab I. né 3.—; *Vásdány:* Kuslyán Júlia 4.90; *Pécel:* Verofszki István 3.—; *Békes:* Durkó János 1.—, Ilyés Ferenc 3.—; *Fadd:* Kovács András 1.—; *Körtépuszta:* Podobnyí István (6 drb. lapért) 6.—, a gyűl. segélye a lapra 3.50; *Kopoly:* Poth Sándor 3.—; *Szentgotthárd:* Bartha József 1.50; *South Bend (USA):* M. Rinnenbach (6 drb. lapért) 23.28 pengő.

Testvércém,

végy elő egy ceruzát és jegyezd fel:

1. Az „Apostoli Hit” címe — „Apostoli Hit”;
2. A központi iroda címe: ahoiva a naplót bezdvé minden levél, kézirat küldendő: *Tomi József* vagy *Siroki István, Budapest, VII. ker., Aréna út 68. I. em. 4.sz.*;
3. A központi pénztáros az „Apostoli Hit” pénztárosa *Sebestyén István, Péstszerzősét, Álmos utca 62.* Az ő címére kérünk mindenemű pénzt küldeni, de a lap előfizetését lehetőleg a 21.106 sz. befizető lapon, melyet levélbeli megrendeléskor a

legközelebbi lappal megküldünk.

4. A szerzetothon új címe: Pestszentlőrinc, Rákóczi út 14. Pénzbeli küldemények kizárólag Sebestyén testvér pestszentlőrinci címére küldendők de természetbeli küldeményeket Andruskó János tv., a szerzetothon új gondnoka néven, közvetlen a menház címére is irányíthatunk.

Testvéri üdvözzettel:
a *Vezetőség.*

IGAZ?

Hogy egyesek nagy kedvet éreznek Isten gyermekeinek vádolásához és sem Isten, sem embert nem félve, a buzag rágalmak konkolyát hintik?

Hogy mi már nem vagyunk pünkösdi-
diek?

Hogy a szeretet hosszútűró?

Hogy mi tartozunk egymásnak engedelmeskedni?

Hogy a Szerzetothon (egy gondozott kivételével) teljesen Szövetségünk kezelésében maradt. (?)

Hogy vezetőségünk a minisztériumban járt „bizonyos ügyben” s hogy ez a többi társaival együtt alaptalan rágalom?

Hogy egyesek csak a látszólagos dolgokat látják és bírálják s nem kutatják a teljes Igazságot?

Hogy Jézus szereti az eltévelyedetteket is és az Őveit visszahozza nyájához és „csak az engedetlenek lakoznak sivar helyen?” — S hogy ezért imádkozni tartozunk?

Hogy Kurgyis bácsi már megint a „melegem” tilt s az ő képe van a lapon az öt „belesselő” rendőrről?

Hogy Jézus minket még mindig nagyon szeret?

Hogy a Szentlélek, ma is Szent Lélek?

Keresd ki, hogy mi is igaz!

Pénztári üzenetek

Lapunk csekkszámlája megnyílt 21.106-os számmal, Sebestyén István testvér (Pestszerzősét, Álmos-utca 62.) címevel. Azoknak, akik mint egyes személyek járták a lapot, ha már hátralékok vannak, vagy előfizetésük megújítandó, mellékelünk befizető lapot, amit az illető befizető ha igénybe vesz, csupán 6 fillér feladási díjat kell fizetnie. Ellenben felvilágosítjuk minden előfizetőnket, hogy pénzküldés esetében a kifizetésnél, illetve kézbesítésnél számlánként 10 fillért lefogunk, ami természetesen csontkítja a nyugtázandó összeget. Ahol lapkezelők vannak, oda bár nagyobb mennyiségű lap érkezzen is, csupán néhány befizető lapot mellékelünk, melyek egyikeknek igénybevételével nagyobb összeget, illetve többek előfizetését elküldhetjük, természetesen vagy a befizetőlap „Írásbeli közlemény” rovatában, vagy külön levélben közölve az előfizetők és előfizetéseik összegeit. A lapkezelőket arra kérjük, szíveskedjenek számontartani az előfizetők névsora mellett a lapok lejártát is, hogy az újításra felszólíthatassák az elmaradottakat. Akiknek a befizető lapot nincs módjukban igénybevenni, azok a fenti számmra hivatkozva, Sebestyén István testvér címen (lásd fent!) postalásványon is elküldhetik. Ha egyéb célra szánt összeg is szerepel a befizető lapon, úgy az kérjük okvetlen feltüntetni a befizető lap „Írásbeli közleményében.”

ELŐFIZETÉSI ÁRAK
a következők: Egyesült Államokba és Kanadába 1 dollár, Romániába 110 lei, Jugoszláviába 48 dinár, Csehszlovákiába 26 čk., Magyarországon 3 P.

Előfizetéseik, adományok a 21.106-os csekkszámlára, vagy Sebestyén István testvér címen, Pestszerzősét, Álmos-utca 62. küldendők.

Felélős szerkesztő és kiadó:

Siroki István.

Kiadja: az Isten Gyülekezeti Szövetsége Magyarországon.
Kispest, Róza-utca 62.

9735 Bethánia-nyomda,
Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9.
Felölős vezető: Horváth János